

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **SILMET Příbram a.s.**, IČO 26210428
sídlem Příbram III 168

zastoupené advokátem Mgr. Jiřím Kokešem
sídlem Na Flusárně 168, Příbram III

proti

žalované: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2019, č. j. 22587/19/5300-21443-701707,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 5. 6. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2017, č. j. 118001/17/4223-21792-403123 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce května 2016 ve výši 9 763 620 Kč, přičemž oproti daňovému tvrzení žalobkyně v daňovém přiznání nebyla uznána částka opravy daně za dlužníky v insolvenčním řízení podle § 44 zákona

č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb. (dále jen „zákon o DPH“) ve výši 524 549 Kč.

2. Žalovaná shledala výklad § 44 odst. 1 zákona o DPH tak, jak jej provedl správní orgán I. stupně, správným. Podle citovaného ustanovení je možné provést opravu daně na výstupu v případě, že plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcovi vznikla povinnost přiznat daň a jehož pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění, dosud nezanikla, pokud jsou splněny v zákoně dále citované podmínky. V projednávané věci je rozhodným výklad časového omezení vzniku pohledávek, tedy zda jde o pohledávky vzniklé časově přede dnem, který předchází o 6 měsíců rozhodnutí o úpadku, nebo o pohledávky, které vznikly v období mezi dnem, který předchází o 6 měsíců rozhodnutí o úpadku, a dnem rozhodnutí o úpadku; ostatní zákonné podmínky byly v projednávané věci splněny. Žalovaná při posouzení vycházela z metodiky „*Informace GFŘ k aplikaci § 44 ZDPH – Oprava výše daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení, ve znění Dodatku č. 1 ze dne 26. 4. 2013*“, která je veřejně přístupná na stránkách finanční správy. Při výkladu tohoto ustanovení je třeba vycházet z jeho účelu. Záměrem zákonodárce bylo pomoci ekonomickým subjektům, které jsou v platební neschopnosti z důvodu dlouhodobě nedobytných a nevymahatelných pohledávek. Je proto zřejmé, že zákonodárce chtěl svou pomoc směřovat subjektům, které své obchodní vztahy uzavíraly s osobami, u nichž ještě úpadek nehrozil, nikoliv subjektům, které obchodovaly s osobami, které zjevně nebyly v dobré finanční situaci či dokonce již byl vůči nim podán insolvenční návrh. V takto krátkém období před rozhodnutím o úpadku je již špatná ekonomická situace obchodního partnera zřejmá a je tak nutno zabránit případným spekulacím s pohledávkami, které mohly nastat právě z důvodu očekávaného prohlášení úpadku. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2017, č. j. 45 Af 15/2015-34 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na adrese www.nssoud.cz), v němž se soud přiklonil k žalovanou zastávanému právnímu názoru. Žalobkyně naproti tomu v odvolání cituje rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014-42, a ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Afs 190/2015-57. Podle citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze se v legislativních textech počítá s tím, že čas plyne od minulosti do budoucnosti, nikoliv naopak; takto je třeba nahlížet na použité slovo „nejpozději“. Soud dále v citovaném rozhodnutí odkázal na účel zákona, který shrnuje obdobně, jako tak činí žalovaná. Kontinentální právo nestojí sice na formální závaznosti soudních rozhodnutí, tyto však mají argumentační a inspirační hodnotu a jsou materiálním pramenem práva. Žalovaná odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle níž má být v obdobných věcech rozhodováno obdobně, na druhou stranu však soudy nemají k judikatuře přistupovat slepě, neboť jsou vázány toliko zákonem a mezinárodní smlouvou. Ani soudy tedy nejsou vázány ustálenou judikaturou, není proto možné, aby jí byly vázány správní orgány. Závaznost rozhodnutí soudů není odvozena od jakési formální autority, nýbrž je daná vahou argumentů v rozhodnutí použitých. Chce-li se soud odchýlit od ustálené judikatury, není mu v tom bráněno, musí však ve svém rozhodnutí předestřít argumenty závažnější, než ty, které používá právě ustálená judikatura. Žalovaná proto nejprve posuzovala, zda žalobkyně citované rozsudky NSS lze označit za ustálenou judikaturu. Dle žalované jde o dosud ojedinělá rozhodnutí stejného senátu NSS a za ustálenou judikaturu je označit nelze. Žalovaná se neztotožňuje ani s argumenty v těchto rozhodnutích uvedenými. NSS vychází čistě z jazykového výkladu § 44 odst. 1 zákona o DPH. Žalovaná však upozorňuje, že při tomto druhu výkladu je třeba vzít v potaz i obvykle používanou terminologii daného právního odvětví. V daňových předpisech označuje slovo „nejpozději“ konec běhu lhůty, tedy okamžik, kdy naposledy je možné uplatnit právo či splnit povinnost; k tomu odkazuje na ustanovení § 148 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), či na § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. I v případě sporného ustanovení je třeba slovo „nejpozději“ vykládat tak, že určuje okamžik, kdy naposledy mohou pohledávky vzniknout, aby na ně bylo možné aplikovat postup § 44 odst. 1 zákona o DPH. Žalovaná dále přistoupila k teleologickému výkladu citovaného ustanovení.

Vycházela přitom z důvodové zprávy k zákonu č. 243/2016 Sb., jímž bylo citované ustanovení novelizováno. Podle této důvodové zprávy je účelem novely upřesnit právní úpravu, nicméně nemá dojít k obsahovému posunu. Citovaného ustanovení má umožnit daňovým subjektům opravovat pohledávky za dlužníky v insolvenčním řízení, pokud vznikly v období končícím dnem předcházejícím den rozhodnutí o úpadku o 6 měsíců. Pokud by se citované ustanovení mělo vztahovat na pohledávky pozdější, došlo by podle důvodové zprávy jednak k ekonomickým škodám státu, jednak by právní úprava byla v rozporu s ekonomickou teorií, neboť podle teorie je možné hrozící úpadek detekovat již v době jednoho roku předtím, než úpadek nastane. Žalovaná odkázala na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS, v němž tento soud dospěl k závěru, že pokud je zákonodárce legislativně činný, má se za to, že chce dosavadní právní úpravu změnit, není-li zřejmý opak. Právě z důvodové zprávy pak podle žalované vyplývá opak, a tedy že jde jen o upřesnění stávající právní úpravy, aniž by mělo dojít k jakémukoliv obsahovému posunu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobkyně namítá nesprávný výklad § 44 odst. 1 zákona o DPH, který je v rozporu se zákonem a konstantní judikaturou NSS. Odkázala přitom na shora citovaný rozsudek NSS č. j. 9 Afs 170/2014-42, podle něhož není z prostého gramatického výkladu zřejmé, zda se pravidlo uvedené v § 44 odst. 1 zákona o DPH vztahuje na pohledávky vzniklé přede dnem, který o 6 měsíců předchází rozhodnutí o úpadku, nebo mezi tímto dnem a rozhodnutím o úpadku. Vycházejíc z důvodové zprávy k zákonu, kterým byla právní úprava zavedena, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo pomoci věřitelům, kteří nedostali od svých dlužníků úplatu za předpokladu, že se dlužníci dostali do insolvenčního řízení. Zákonodárce sám v důvodové zprávě uvádí, že jde o pohledávky předinsolvenční. Z tohoto důvodu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jde o pohledávky vzniklé v průběhu 6 měsíců bezprostředně předcházejících rozhodnutí o úpadku. Tento výklad vychází též z průběhu přípravných prací novelizace zákona o DPH a z informace uvedené na stránkách Ministerstva financí, kde se hovoří o pohledávkách vzniklých „*ve lhůtě 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku*“. NSS zároveň odmítl výklad, že by se nastavením pravidel uvedených v tomto ustanovení snažil zákonodárce zamezit daňovým únikům, když tato skutečnost z ničeho nevyplývá. Žalobkyně proto dovozuje, že se uvedené pravidlo vztahuje na pohledávky vzniklé mezi rozhodnutím o úpadku a dnem, který jej o 6 měsíců předchází. Pohledávky, u nichž žalobkyně opravu daně provedla, této podmínce vyhovují. O úpadku dlužníka bylo rozhodnuto dne 4. 3. 2014, pohledávky, u nichž byla oprava provedena, pocházejí z listopadu 2013 až ledna 2014.
4. Žalobkyně dále namítá, že se žalovaná odchýlila od ustálené rozhodovací praxe NSS reprezentované citovaným rozsudkem č. j. 9 Afs 170/2014-42. Žalovaná tím porušila zásadu legitimního očekávání. Odkazuje přitom na § 8 odst. 2 daňového řádu, podle něž správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Zásada legitimního očekávání je jedním ze základních znaků právního státu. Žalobkyně důvodně očekávala, že správce daně bude postupovat stabilně, předvídatelně, hodnověrně a spolehlivě. Žalovaná se bez zjevného důvodu odchýlila od ustálené rozhodovací praxe NSS, a to ve věci skutkově shodné. Tím došlo k zásahu do legitimního očekávání žalobkyně a tím i jejích práv. Rozhodnutí Krajského soudu v Praze č. j. 45 Af 15/2015-34, na něž žalovaná odkazuje, považuje žalobkyně za ojedinělé. Při respektování základních znaků demokratického právního státu a hierarchie soudní soustavy musí žalovaná vycházet právě z rozhodnutí NSS, neboť rozhodnutí krajského soudu podléhá přezkumu NSS. Princip právní jistoty patří mezi základní hodnoty demokratického právního státu; v tomto žalobkyně odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 27. března 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/2001 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz). K závaznosti všeobecně dodržované správní praxe pak žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251. V něm NSS dovodil, že od takové správní praxe se správní orgán nemůže odchýlit (resp. může,

ale pouze *pro futuro*), neboť by šlo o projev libovůle a porušení zásady legitimního očekávání. Podle žalobkyně došlo vydáním rozsudku NSS č. j. 9 Afs 170/2014-42 k vytvoření správní praxe, která se pro žalovanou stala závaznou.

5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně uplatnila obdobné námitky jako v odvolání, proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K výkladu § 44 odst. 1 zákona o DPH odkázala na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 7. 2019, č. j. 1 Afs 29/2018-33 (dále jen „usnesení rozšířeného senátu“), jenž dospěl k závěru, že se ustanovení § 44 odst. 1 zákona o DPH použije na pohledávky vzniklé 6 měsíců před rozhodnutím o úpadku nebo dříve. Rozšířený senát reagoval mj. i na závěr uvedený v žalobkyní citovaném rozhodnutí č. j. 9 Afs 170/2014-42, s nímž se neztotožnil. Argumentace žalobkyně proto není důvodná. Co se týče zásady legitimního očekávání, zde žalovaná v podrobnostech odkazuje na pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž se podrobně věnuje závaznosti rozhodnutí soudů. Žalobkyně totiž směřuje jednotnost rozhodování správních orgánů a závaznost rozhodnutí NSS. Samotná správní praxe byla jednotná a žalovaná se v daném případě od ní neodchýlila, naopak ji respektovala. Legitimní očekávání žalobkyně proto bylo zachováno. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Splnění procesních podmínek

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
7. Soud rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, zatímco žalobkyně na výzvu soudu nesdělila, zda trvá na nařízení jednání; soud pro to má za to, že i žalobkyně s rozhodnutím věci bez jednání souhlasila. Dokazování soud neprováděl pro nadbytečnost, neboť listinné důkazy navržené žalobkyní jsou součástí správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 24. 6. 2016 podala žalobkyně přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíc květen 2016. Daňové přiznání doplnila dne 29. 6. 2016 dodatečným přiznáním k dani z přidané hodnoty, v němž opravila výši daně u pohledávek za dlužníky v insolvenčním řízení podle § 44 odst. 1 zákona o DPH, a to ve výši 524 549 Kč. Tímto způsobem žalobkyně opravila daň u pohledávek fakturovaných dlužníkovi Příbramská uzenina a.s. v období od listopadu 2013 do ledna 2014, přičemž opravný daňový doklad vystavila žalobkyně dne 24. 6. 2015. Vzhledem k tomu, že dodatečné daňové přiznání bylo podáno dříve, než byla daň vyměřena, správní orgán I. stupně řízení zastavil s tím, že k dodatečnému daňovému přiznání bude přihlédnuto při vyměření daně z přidané hodnoty za příslušné zdaňovací období. Dne 31. 8. 2016 vydal správní orgán I. stupně výzvu k odstranění pochybností. Ty spatřoval v tom, že pohledávky, u nichž žalobkyně požadovala opravu daně, nevznikly 6 měsíců před rozhodnutím o úpadku či dříve. Dále vyzval žalobkyni, aby doložila, že předmětné pohledávky byly zjištěny v insolvenčním řízení a přihlíží se k nim. V reakci na tuto výzvu žalobkyně dne 5. 9. 2016 doplnila přihlášku pohledávek do insolvenčního řízení a dále uvedla, že podle rozhodnutí NSS č. j. 9 Afs 170/2014-42 je možné opravit daň u pohledávek vzniklých během 6 měsíců bezprostředně předcházejících rozhodnutí o úpadku. Tuto podmínku pohledávky žalobkyně splňují. Při ústním jednání konaném dne 16. 6. 2017 předestřel správní orgán I. stupně zástupcům žalobkyně vlastní právní názor na výklad § 44 odst. 1 zákona o DPH, tedy že je možné jej uplatnit pouze na pohledávky vzniklé 6 měsíců před rozhodnutím o úpadku nebo dříve. Tento názor byl podrobněji rozveden v úředním záznamu o průběhu postupu k odstranění pochybností ze dne

15. 6. 2017, který je přílohou protokolu o ústním jednání. V něm byly odmítnuty závěry žalobkyní zmiňovaného rozsudku, neboť jej lze použít pouze ve věci, v níž byl vydán. Naopak správní orgán I. stupně odkázal na informaci Generálního finančního ředitelství k výkladu § 44 odst. 1 zákona o DPH, která je přístupná na stránkách finanční správy a která zastává stejný názor jako správní orgán I. stupně. Dne 12. 7. 2017 pak správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, které žalobkyně napadla odvoláním. Na základě podaného odvolání přezkoumala prvostupňové rozhodnutí žalovaná a napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Posouzení žalobních bodů

9. Žalobkyně staví žalobu na dvou bodech. Namítá nesprávnost výkladu § 44 odst. 1 zákona o DPH a dále porušení zásady legitimního očekávání.
10. Podle § 44 odst. 1 zákona o DPH plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcí vznikla povinnost přiznat daň a jehož pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění, doposud nezanikla (dále jen „věřitel“), je oprávněn provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky v případě, že [jsou splněny další podmínky].
11. V projednávané věci je sporným pouze výklad slov „*pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění*“. Žalobkyně s odkazem na rozsudek NSS č. j. 9 Afs 170/2014-42 dovozuje, že jde o pohledávky vzniklé mezi dnem předcházejícím rozhodnutí o úpadku o 6 měsíců a rozhodnutím o úpadku. Žalovaná zastává názor opačný, tedy že jde o pohledávky vzniklé přede dnem předcházejícím rozhodnutí o úpadku o 6 měsíců; opírá se přitom o rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 Af 15/2015-34 a v řízení před soudem též o usnesení rozšířeného senátu.
12. NSS se věnoval výkladu sporné podmínky usnesení rozšířeného senátu. V něm také výslovně reagoval na žalobkyní citovaný rozsudek č. j. 9 Afs 170/2014-42, s nímž polemizuje. Pojem „nejpozději“ podle rozšířeného senátu určuje obecně v právních předpisech konec běhu času. Pokud by však bylo ustanovení § 44 odst. 1 zákona o DPH vykládáno tak, jak to činil NSS v žalobkyní citovaném rozhodnutí, plynul by čas opačně, tedy z budoucnosti zpět do minulosti. Rozšířený senát navíc odkazuje na účel, který měla právní úprava sledovat. Úmyslem zákonodárce totiž nebylo chránit věřitele, jejichž pohledávky vznikly v období, které bezprostředně předcházelo vydání rozhodnutí o úpadku, neboť v této době již je možné seznat, že se dlužník nachází v ekonomicky nepříznivé situaci. V detailech soud odkazuje na odůvodnění usnesení rozšířeného senátu.
13. První žalobní námitka proto není důvodná.
14. Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí žalobkyně je v rozporu s principem legitimního očekávání. Žalobkyně provedla opravu pohledávek právě u pohledávek z období bezprostředně předcházejícím rozhodnutí o úpadku, neboť se řídila tehdejšími názory NSS předestřenými v jí citovaném rozsudku č. j. 9 Afs 170/2014-42. Žalovaná naproti tomu namítá, že po celou dobu řízení postupovala v souladu se správní praxí, tudíž legitimní očekávání žalobkyně nemohlo být narušeno.
15. Podle § 5 odst. 1 první věty daňového řádu správce daně postupuje při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Podle odst. 3 správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.
16. Žalobkyně odvozuje legitimní očekávání ze závěrů rozsudku NSS č. j. 9 Afs 170/2014-42; neodkazuje tedy na konkrétní správní praxi žalované. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí

naopak vyplývá, že žalovaná svou správní praxi sledovala a výklad ustanovení § 44 odst. 1 zákona o DPH, který zastává, byl zjištělný z internetových stránek finanční správy. Na tuto metodiku odkazoval již správní orgán I. stupně, a je tedy zřejmé, že šlo o správní praxi zavedenou (či alespoň deklarovanou) již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně.

17. Žalobkyně má pravdu v tom, že žalovaná má svou správní praxi přizpůsobovat aktuální judikatuře správních soudů a v případě, že by této judikatuře odporovala, je povinna ji výkladu zastávanému správními soudy přizpůsobit. Na druhou stranu, v případě, že judikatura soudů není jednotná a na výklad sporného ustanovení tak existuje vícero rozhodnutí soudů, které si vzájemně protirečují, je správní orgán povinen se k jednomu ze zastávaných názorů přiklonit a svůj výběr náležitě odůvodnit. Takto je pak povinen založit správní praxi. Jinak by docházelo k absurdním případům, kdy by bylo ve stejných věcech rozhodováno různě v závislosti na tom, jakým rozhodnutím se zaštitují účastníci toho kterého řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2013, č. j. 9 Aps 10/2012-19).
18. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, právě k této situaci v projednávané věci došlo. Napadené rozhodnutí bylo vydáno 31. 5. 2019. V tu dobu již existovala rozhodnutí Krajského soudu v Praze (žalovanou citovaný rozsudek ze dne 21. 7. 2017, č. j. 45 Af 15/2015-34, ale též např. rozsudek ze dne 20. 7. 2018, č. j. 48 Af 30/2016-36, nebo rozsudek ze dne 27. 2. 2019, č. j. 48 Af 12/2017-54), která se žalobkyní citovaným rozsudkem NSS polemizují. Nadto v té době bylo již známo, že i v rámci NSS není názor 9. senátu sdílen, neboť sporná otázka byla s konkurující argumentací předložena rozšířenému senátu již usnesením vydaným dne 31. 7. 2018 a zveřejněným na internetových stránkách NSS. Žalovaná tak měla vyhodnotit, ke kterému z obou názorů se přikloní, a toto své rozhodnutí náležitě odůvodnit. Tomuto úkolu žalovaná dostála, když se přiklonila na stranu názoru zastávaného Krajským soudem v Praze (a posléze akceptovaného i rozšířeným senátem NSS) a v podrobném odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, proč tento názor považuje za správný a proč nesouhlasí s žalobkyní citovaným rozhodnutím.
19. Navíc je třeba zdůraznit, že legitimní očekávání může být založeno jen správní praxí souladnou se zákonem v mezích správního uvážení správního orgánu (srov. např. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D., *Správní řád. Komentář*, 2. vyd., Praha: C. H. Beck, s. 49). V projednávané věci nešlo o situaci, že by správní orgán I. stupně nebo žalovaný užili správního uvážení (to jim zákon o DPH nepřiznává) rozporně s předchozí zavedenou správní praxí, ale o posouzení, zda je jednání žalované v souladu se zákonem, či nikoliv. I pokud by tak žalovaná v předchozích letech měla zavedenou správní praxi, která by byla v souladu s rozsudkem NSS č. j. 9 Afs 170/2014-42, o němž se opírá žalobkyně, nemohla by taková správní praxe založit legitimní očekávání žalobkyně, neboť by byla v rozporu se zákonem, jak jej vyložil rozšířený senát.
20. Ani druhé žalobní námitce tak soud nemohl přisvědčit.

Výrok o nákladech řízení

21. Žádný z uplatněných žalobních není důvodný, a proto soud žalobu zamítl (§ 87 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobkyně nebyla ve věci ani z části úspěšná, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovaná byla sice plně úspěšná, žádné náklady jí však v řízení před soudem nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha dne 22. července 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu